

РЕШЕНИЕ

№ 2721

гр. София, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 28.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **129** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. В. чрез адв. Ю. Г. от САК, против Заповед № РД-04-02-5240 от 13.12.2022г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено на жалбоподателя В.- прокурор при СРП, да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, поради наличието на висящо дисциплинарно производство- до приключване на същото /дисциплинарно дело №4/2021г. по описа на ВСС, заведено под административен №1688/2021г. по описа на СРП/.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалвания акт като постановен при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, при липса на мотивираност и при нарушения на установените в правния мир принципи и правни положения. Жалбоподателят твърди, че заповед № РД-04-02-5240 на административния ръководител на СРП е издадена при пълна липса на мотиви, като в същата се сочи само и единствено основанията, въз основа на което не следва да получи допълнително трудово възнаграждение. Посочва, че е налице нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, като не е посочено конкретно кои правни норми се твърди да са нарушени и че не става ясно дали се касае за ново дисциплинарно производство, или същото, въз основа на което през 2021г. жалбоподателят отново е бил лишен от допълнително трудово възнаграждение. На следващо място, сочи, че визираното в обжалваната заповед висящо дисциплинарно производство е с номер на

дисциплинарното дело № 4/2021г. по описа на ВСС, заведено под адм.№1688/2021г. на СРП, а на същото основание- цитираното висящо дисциплинарно дело, е бил лишаван от правото да му бъде заплатена сума за допълнително трудово възнаграждение за календарната 2022г., а именно със Заповед № РД-04-02-3407/25.07.2022г. Акцентира, че е нарушен основен принцип в българското законодателство, а именно забраната „ne bis in idem“ („не два пъти за едно и също нещо“). Жалбоподателят посочва още, че е нарушена презумпцията за невинност, като чрез основанието по чл.5, ал.2, т.7 от Правилата за определяне и изплащане на допълнителни трудови възнаграждения счита, че предварително и отнапред лицето, спрямо което е образувано дисциплинарното производство, въпреки волята му, се третира като виновно за соченото нарушение и от това търпи неблагоприятни последици, без да е имало възможност да се защити. Твърди, че е налице нарушение на принципа на пропорционалност, тъй като чл.5, ал.2, т.7 надхвърля границата на необходимото и подходящото, когато органът постановява своя административен акт, преследвайки постигането на определени легитимни цели, които се преследват при регулацията на обществените отношения в тази сфера. Излага доводи за противоречие на чл.5, ал.2, т.7 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения с целта на закона, доколкото вече липсва разпоредба, която да предвижда да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение при наличие на висящо дисциплинарно производство.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата. Представя ново доказателство - копие на кратък протокол № 2 от дистанционно заседание на Прокурорска колегия на ВСС, проведено на 25.01.2023г., по т.3 от който има произнасяне по решение на дисциплинарния състав по дисц.дело № 4/2021г., с което не се налага дисциплинарно наказание на жалбоподателя по дисциплинарното дело. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Заповед № РД-04-02-5240/13.12.2022г. на административния ръководител на СРП на посочените в жалбата основания. Претендира разноски по представен списък в размер на 10 лв. за държавна такса и 2000 лв. заплатено авансово, в брой, адвокатско възнаграждение.

Ответникът - административният ръководител на Софийска районна прокуратура, редовно призован, не се явява. Представя писмен отговор, с който оспорва жалбата, поддържа законосъобразност на оспорената заповед като мотивирана и издадена при наличие на фактически и правни основания за издаването ѝ, вкл. и издадена от компетентен орган. При уважаване на претенцията за разноски на жалбоподателя, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

В съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка, както и представен от пълномощника на жалбоподателя кратък протокол №2 от дистанционно заседание на Прокурорска колегия на ВСС, проведено на 25.01.2023г., по т.3 от което има произнасяне на Колегията, с което не се налага дисциплинарно наказание на жалбоподателя по дисциплинарно дело №4/2021г. по описа на Прокурорската колегия.

Административен съд София- град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Срещу жалбоподателя К. В. е образувано дисциплинарно производство по преписка адм. №1688/2021г. по описа на СРП. С решение, прието с протокол №27, точка 24.1. от заседание на Прокурорска колегия на ВСС, проведено на 21.07.2021г., е продължено дисциплинарното производство тази преписка, като същото е заведено под № 4/2021г. по описа на ВСС.

Между страните не е спорно, че с определение от 22 юни 2022г. на дисциплинарния състав по дисциплинарно дело № 4/2021г. по описа на ВСС, е отменено определението от 23 ноември 2021г., с което на дисциплинарното дело е даден ход по същество.

Към 13.12.2022г. по дисциплинарно дело № 4/2021г. по описа на ВСС, няма произнасяне по същество от дисциплинарния състав. Междувременно, с решение на Пленума на ВСС по т.3.1 от протокол № 34 от 24.11.2022г., е дадено съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл.7 вр. с чл.9 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на допълнителни трудови възнаграждения (Правилата), като размера на средствата за допълнителни трудови възнаграждения (ДТВ) е в рамките на утвърдените бюджети по параграф 01-00"Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношение" на ЕБК за 2022г. С т.3.2. от същото решение е упълномощена Комисия "Бюджет и финанси" да определи размера на средствата за лицата по чл.7 ал.2 от Правилата.

С решение по Протокол № 46/30.11.2022г. Комисия "Бюджет и финанси", т.12, е указала на административните ръководители на органите на съдебната власт, че размера на сумите на платежните нареждания, във връзка с решение по т.3.1. от протокол 34/24.11.2022г. на Пленума на ВСС, следва да е в рамките на до 70% от основна заплата /с включено възнаграждение за ранг/. С писмо с изх.№3638/2019г. от 02.12.2022г. на Главен прокурор на Република България административните ръководители на прокуратурите са уведомени относно упражняване на правомощията си, на основание чл.7 във връзка с чл.9 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, като размера на средствата за допълнителни трудови възнаграждения е определен с решение по протокол № 46/30.11.2022г., т.12 на Комисията „Бюджет и финанси“ на ВСС. Посочено е също, че размера на допълнителното трудово възнаграждение на магистрат или съдебен служител се определя от съответния административен ръководител и че следва административните ръководители да упражнят правомощията си по Правилата, съобразно решение на Пленума от 24.11.2022г.

Съобразно чл.5 ал.2 т.7 от Правилата, не се изплаща ДТВ на магистрат или съдебен служител при висящо дисциплинарно производство – до приключване на производството.

Съгласно чл.2 ал.3 от Правилата, в случаите по ал.2 т.7, след приключване на дисциплинарното производство с влязъл в сила акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание, на лицата по ал.2 се изплаща ДТВ за периода от образуване до приключване на производството изр.2 на същата алинея определя как се начисляват и изплащат средствата за ДТВ в рамките на бюджета на органа на съдебната власт в този случай.

С Заповед № РД-04-02-5240/13.12.2022г. на административен ръководител- районен прокурор на СРП е разпоредено на К. В.- прокурор в СРП да не се изплаща сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, определено от Пленума

на ВСС с протокол № 34 от 24.11.2022г., съгласно чл.5,ал.2,т.7 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, поради висящо дисциплинарно производство- до приключване на дисциплинарно дело № 4/21 по описа на ВСС, заведено под адм.№1688/2021г. на СРП. Заповедта е връчена на магистрата на 16.12.2022г.

Дисциплинарното производство по дисц.дело № 4/2021г. по описа на ВСС е приключило през 2023г., когато е прието решение по т.3 от Протокол № 2/25.01.2023г. на Прокурорската колегия на ВСС по дисц.дело № 4/2021г., с което не се налага наказание на К. А. В. - прокурор в СРП, съобразно приетото като доказателство извлечение от Кратък протокол 2 от заседание на ПК на ВСС от 25.01.2023г. В съдебното производство не са представени доказателства за обжалване на посоченото решение на ПК на ВСС.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Подадената от К. В. жалба е срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лице, легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат /чл. 147, ал. 1 от АПК/. Предмет на спора е законосъобразността на изричен отказ за изплащане на допълнително трудово възнаграждение, който произтича от овластяването на административния ръководител на СРП да упражни правомощието си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения, поради което с отказа се засягат правата и законните интереси на жалбоподателя, прокурор в СРП. При тази юридическа характеристика, отказът съответства на легалната дефиниция за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. В конкретния случай, въз основа на оспорената заповед на жалбоподателя не е изплатено допълнително трудово възнаграждение, ето защо актът пряко засяга имуществените права на адресата и не попада в хипотезата на чл. 2, ал. 2, т. 3 от АПК.

Съдът приема за спазен и преклузивният срок за подаването на жалбата по чл.149 от АПК.

Заповедта е издадена от компетентен орган-административният ръководител на СРП. Според чл.140, ал.1,т.1 от ЗСВ административният ръководител организира и ръководи дейността на съответната прокуратура и като такъв е компетентен да упражнява правомощията си съгласно Правилата за определяне и изплащане на допълнителни трудови възнаграждения.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът споделя доводите жалбоподателя, че оспорваната заповед е издадена при липса на мотиви. Посочването на чл.5, ал.2,т.7 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения с възпроизвеждане

на текста на тази разпоредба и на висящото дисциплинарно дело № 4/2021г. всъщност възпроизвеждат само правното основание за неизплащане на ДТВ, поради което не изпълняват в пълнота изискването на закона за мотивиране на административния акт в конкретния случай. Смиъсла на излагането на мотиви във всеки административен акт е да може неговият адресат да разбере съображенията, които са станали основание за взетото от органа решение, и да организира своевременно и адекватно защитата си, чрез представяне на допустими и относими доказателства, с оглед оборване на тезата на органа, респективно доказване на твърдените от самия адресат факти. В случая, разпореждането в заповедта е „да не се изплаща сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, определено с Решение на Пленума на ВСС по Протокол № 34/24.11.2022г.“, без да е посочено дали нарушението, за което е образувано дисциплинарно дело № 4/2021г. има отношение към изпълнението на тези конкретни задачи, както и за кой период не следва да се изплаща сума за допълнително трудово възнаграждение, респ. съвпада ли времево. Доколкото дисциплинарното производство е под № 4/2021г., вкл. и административната преписка на СРП е № 1688/2021г., може да се предположи, че същото е образувано за дисциплинарно нарушение, извършено през 2021г. или преди 2021г., а жалбоподателят е лишен от ДТВ за постигнати резултати по конкретни задачи със заповед от 2022г. По изложените съображения непълнотите в заповедта препятстват съда да осъществи контрол за материалната ѝ законосъобразност, което е основание за отмяната ѝ.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за нарушение на принципа „ne bis in idem“, обосновани с обстоятелството, че поради продължителността на дисциплинарното производство и непроизнасянето на дисциплинарния състав в сроковете по ЗСВ, през 2022г. той два пъти е лишен от изплащане на допълнително трудово възнаграждение, тъй като неизплащането на такова възнаграждение не представлява санкция - както административно-наказателна, така и наказателна.

Съгласно чл.142 ал.2 от АПК установяването на нови факти от значение за делото, след издаване на акта, се преценява към момента на приключване на устните състезания, т.е. установяването на нови релевантни факти в съдебното производство е допустимо. Така, дори и да се допусне, че към датата на издаване на оспорената заповед е било налице едно от отрицателните условия за определяне на допълнително възнаграждение - висящо дисциплинарно производство, до приключването на устните състезания пред настоящия състав е настъпил нов правнорелевантен факт - решението на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет по т.3 от Протокол № 2/25.01.2023г., с което не се налага наказание на жалбоподателя К. В.. Този нов факт е от значение за делото, тъй като променя преценката за дължимост на ДТВ на жалбоподателя, доколкото само и единствено наличието на висящо дисциплинарно производство и неприключването му, е посоченото фактическо и правно основание в заповедта, с която е отказано изплащането на допълнителното трудово възнаграждение. Този нов факт обосновава извода, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с материалния закон и обуславя отмяната ѝ. Друг извод не следва и от разпоредбата на чл.7 ал.3 от Правилата, тъй като тази разпоредба се отнася не до дължимостта на ДТВ, което е предмет на оспорената заповед, а до начина по който се начисляват и изплащат средствата за ДТВ. Именно поради това се следва отмяна на заповедта за отказ от изплащане на сума за ДТВ, доколкото акта, с който трябва да се произнесе административния ръководител на органа на съдебната власт по чл.7 ал.3

от Правилата има за предмет само начисляването и изплащането на средствата, периода за който се изплащат (от образуване на дисциплинарното производство до приключването му), както и от кой бюджет - от бюджета за календарната година, в която е приключило дисциплинарното производство (в т.см. Решение №1165 от 04.02.2016 г. по адм. д. № 5537/2015 г., VI отд. на ВАС).

При този изход на спора е основателна претенцията за разноси на жалбоподателя, съобразно представения списък – 10 лв. заплатена държавна такса и 2000 лв. адвокатско възнаграждение. Направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира за основателно, поради което и съобразявайки се с липсата на фактическа и правна сложност на делото и нормата на чл.8 ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определя разноските за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК Административен съд София- град, Трето отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от К. А. В., Заповед № РД-04-02-5240 от 13.12.2022г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено на жалбоподателя В. - прокурор при СРП, да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, поради наличието на висящо дисциплинарно производство - до приключване на дисциплинарно дело № 4/2021г. по описа на ВСС, заведено под административен №1688/2021г. по описа на Софийска районна прокуратура.

ОСЪЖДА Софийска районна прокуратура да заплати на К. А. В. сумата от 1010 лв., представляваща направените разноси в производството.

Решението може да се оспори пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: